

Beslissing OM n.a.v. RTE-oordeel 2016-21

Samenvatting

Deze casus betrof een levensbeëindiging op verzoek van een 56-jarige man die al enkele jaren voor zijn dood leed aan de ziekte van Parkinson. De behandeling die hij daarvoor kreeg (onder meer elektroshocks), leidde enkel tot verergering van zijn klachten. De patiënt ervoer zijn lijden dan ook als uitzichtloos en ondraaglijk en wilde euthanasie. De behandelend neuroloog wilde hier niet aan meewerken omdat er nog mogelijkheden waren om de tremors te behandelen. Hiervoor verwees de neuroloog de patiënt naar de psychiater. Deze was met de neuroloog van oordeel dat er een psychische component aanwezig was die behandeld kon worden. De patiënt brak deze behandeling echter al snel af en wendde zich tot een arts van de Levensindekliniek. Deze concludeerde, zonder de neuroloog of psychiater te raadplegen, dat er geen behandelmogelijkheden meer waren en voerde de euthanasie uit. De arts baseerde zijn oordeel op zijn jarenlange ervaring als verpleeghuisarts en het oordeel van de SCEN-arts.

Oordeel RTE (2016-21)

De RTE kwam tot het oordeel dat de arts niet had gehandeld conform de zorgvuldigheidseisen als bedoeld in art. 2, eerste lid, onder b (uitzichtloos en ondraaglijk lijden) en d (geen redelijk andere oplossing) van de Wtl. De RTE was van oordeel dat de arts het advies van de psychiater en de neuroloog niet zonder nader onderzoek te doen naast zich neer had mogen leggen.

Beoordeling Openbaar Ministerie

Met de RTE is het College van oordeel dat de arts niet conform de zorgvuldigheidseisen heeft gehandeld. Zo had de arts in het contact met de neuroloog (een specialist op het gebied van Parkinson) de klinische toestand van de patiënt kunnen bespreken alsmede zijn eigen ervaringen met Parkinsonpatiënten in het verpleeghuis. Van belang daarbij is tevens dat slechts enkele maanden waren verstreken tussen de laatste bezoek aan de neuroloog en de levensbeëindiging en niet gebleken was dat de toestand van de patiënt in die periode ernstig was verslechterd. Gelet hierop is het College van oordeel dat de arts een strafrechtelijk verwijt kan worden gemaakt ten aanzien van de twee substantiële zorgvuldigheidseisen. In verband hiermee hebben twee officieren van justitie met de arts gesproken. In dit gesprek heeft de arts zijn handelen toegelicht. Het College heeft deze zienswijze bij zijn beoordeling betrokken en heeft om opportunitieusredenen besloten de arts niet te vervolgen.

De redenen hiervoor zijn onder meer dat de arts zich zowel bij de toenmalige IGZ (nu IGJ i.o.) en tijdens het gesprek met de twee officieren van justitie toetsbaar heeft opgesteld en inzicht heeft gegeven in zijn handelwijze. De arts heeft er blijk van gegeven dat hij van deze casus heeft geleerd en zegde toe in de toekomst in gesprek te zullen gaan met een specialist wanneer die een ander standpunt inneemt. Voorts heeft de arts zijn eigen zaak besproken in de diverse intervisiegroepen binnen de Levensindekliniek; ook de Levensindekliniek heeft aangegeven van deze zaak te hebben geleerd.

Beslissing

Gelet op de ernst van de zaak is deze voorwaardelijk geseponeerd. Aan de arts is een proeftijd van één jaar opgelegd. Dit houdt in dat wanneer de arts zich binnen dit jaar schuldig maakt aan een nieuw vergelijkbaar strafbaar feit, hij ook voor het oude feit alsnog vervolgd kan worden.